

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 200/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], ktorú zastupuje advokátka JUDr. Darina Solárová, Škultétyho 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 310/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 310/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza: *«Zbytočné prietahy súdneho konania nastali od dňa podania žaloby 12.05.2010. Postup porušovateľa vo veci v priebehu skoro 6 rokov sa javí ako vyznačujúci sa pretrvávajúcimi neprimeranými prietahmi, čím porušovateľ pričínil sťažovateľke dlhotrvajúci stav právnej neistoty .*

Sťažovateľka doručila porušovateľovi k sp. zn. 14C/101/2010 dňa 12.05.2010 žalobný návrh, ktorým sa domáhala súdnej a právnej ochrany svojich právom chránených záujmov, svojich základných, občianskych a zákonných práv, zasiahnutých v dôsledku trestnej a protizákonnej činnosti iných osôb.

Sťažovateľka namietala pred porušovateľom, že na ujmu jej právam a právom chráneným zaujímam (správne malo asi byť „záujmov“, pozn.) bola zneužitá písomnosť zo dňa 7.05.2007, ktorá bez materiálnych a formálnych náležitosti bola nazvaná „rozhodcovský rozsudok“ a tiež bez analógie legis a juris bola odtlačená za „právoplatnú a vykonateľnú“.

... Predmetnú písomnosť zo dňa 7.05.2007 ktorá nebola doručená sťažovateľke, žalovaný (pred porušovateľom) pre účel exekúcie voči sťažovateľke odovzdal ako „titul“ kriminálne zmysľajúcim osobám (následné trestne stíhaným za spáchaný voči sťažovateľke zločin podvodu a falšovania cenných listín).

Napriek tomu, že ničotná a nulitná písomnosť z 07.05.2007 nenadobudla účinky rozhodcovského rozsudku , avšak na jej základe boli vedené voči sťažovateľke na OS KE II niekoľko exekučných konaní (sp. zn 48 Er2258/07, sp. zn. 48 Er598/08), vykonávaných rôznymi osobami v priebehu 10 rokov od 25.08.2007 do 22.06.2016.

Ničotným paaktom z 7.5.2007, ktorý vznikol v dôsledku neupraveného zákonom (neglego legis) postupu, z nepravosti bolo vytvorené právo pre iné osoby, čím sťažovateľke boli spôsobené rozsiahle a nenapraviteľne škody a ujmy.

Preto sťažovateľka, ktorá nebola účastníčkou rozhodcovského konania, sa domáhala pred porušovateľom poskytnutia súdnej ochrany žalobným návrhom zo dňa 12.05.2010, v ktorom vyjadrila podstatu (zmysel toho), čoho sa v konaní na základe opísaného skutkového stavu domáhala a to:

aby do jej práv a právom chránených záujmov nezasahoval svojvoľne vyhotovený bez rozhodcovskej zmluvy a podľa neupraveného zákonom správania, nulitný paakt z 7.5.2007, nazvaný bez právneho základu „rozhodcovským rozsudkom“ .

... Sťažovateľka očakávala, že porušovateľ rýchlym a efektívnym rozhodnutím jej návrhu z 12.05.2010 zabráni ďalším útokom proti jej právam a zabezpečí jej právnu istotu svojčasným poskytnutím súdnej a právnej ochrany.

Lenže po doručení žalobného návrhu zo dňa podania žaloby úkony porušovateľa nesmerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky a protiprávny stav spôsobený pre sťažovateľku pretrvával.

Porušovateľ po uplynutí 4 rokov nečinnosti a neefektívnych úkonov vo veci sťažovateľky, zmenil sp. zn. veci z 14C/101/2010 na sp. zn 14C/310/2014, na čo nebol právny dôvod. Týmto úkonom podľa sťažovateľky, porušovateľ sa snažil eliminovať ničím neopodstatnené prieťahy v konaní.

... Prvé pojednávanie porušovateľ uskutočnil až dňa 10.6.2015 teda po uplynutí 5 rokov nečinnosti zo dňa podania žaloby.

Tretie a štvrté pojednávanie vo veci návrhu sťažovateľky porušovateľ vytyčil na 15.4.2016 a dňa 27.4.2016 bol vyhlásený rozsudok, teda po uplynutí bez mala 6 rokov od doby podania žalobného návrhu zo dňa 12.05.2010.

... Porušovateľ namiesto poskytnutia sťažovateľke efektívnej účinnej a rýchlej právnej a súdnej ochrany, v priebehu bez mala 6 rokov efektívne nekonal, bol nečinný a porušil právo sťažovateľky na konanie bez zbytočných prieťahov a týmto aj právo na spravodlivosť , čím prehľbil jej právnu neistotu.»

3. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 14C/310/2014 (pred týmto sp. zn . 14C/101/2010), porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 14C/310/2014 (pred týmto sp. zn. 14C/101 /2010), porušené bolo.

3. [REDAKOVANÉ] Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3 tisíc Eur, (slovom: tri tisíc Eur), ktoré je jej Okresný súd Prešov povinný vyplatiť v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Okresný súd Prešov je povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 296,44 € na účet advokátky Dariny Solárovej...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 310/2014 (predtým sp. zn. 14 C 101/2010) došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd vlastným šetrením zistil, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 14 C 310/2014-194 z 27. apríla 2016 a v dôsledku sťažovateľkou podaného odvolania sa spis od 28. februára 2017 nachádza na Krajskom súde v Prešove.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

9. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, II. ÚS 434/2015).

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade

okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05 (IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010)].

11. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, II. ÚS 67/06, II. ÚS 701/2017).

12. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre viackrát vyslovil tiež právny názor, v zmysle ktorého zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už tento súd meritórne rozhodol ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 223/2010).

13. V posudzovanej veci okresný súd v napadnutom konaní rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 14 C 310/2014-194 z 27. apríla 2016. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 30. januára 2018, to znamená v čase, keď okresný súd už v zásade nemohol porušovať sťažovateľkou označené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Vydaním prvostupňového meritórneho rozhodnutia a jeho doručením totiž okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto možno posudzovať záležitosť so zreteľom na čl. 2 ods. 2

ústavy ako vec, v ktorej z ústavy vyvoditeľná úloha okresného súdu odstrániť stav právnej neistoty sťažovateľky bez zbytočných prieťahov skončila rozhodnutím vo veci samej ešte predtým, ako sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že sťažovateľka v napadnutom konaní podala odvolanie proti označenému rozsudku okresného súdu. Sťažovateľka navyše postup okresného súdu po podaní odvolania vôbec nenamieta, ale svoju sťažnosť výslovne smeruje proti postupu okresného súdu v procesnom štádiu pred vydaním meritórneho rozhodnutia.

14. Na podklade uvedeného, z dôvodu, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018